

Mgr. Hana Bauerová

Osmdesátiletá žena, vyjímečná, moudrá, aktivní a optimistická.

Herečka, autorka knih o herectví a rybaření, sběratelka receptů, báječná vypravěčka, obdivovatelka přírody, lidí a rodné řeči.

Dětství

Mám krásné vzpomínky na dětství. Narodila jsem se v Praze a byla jsem jedináček. Tatínek byl v době krize bez práce, maminka chodila do lepších rodin vypomáhat, a neměli jsme se nijak růžově. Ale jak chutná čerstvá patka chleba namazaná sádlem se škvarkama, vím dodnes. Nesmírně jsem obdivovala dědečka, mistra dlaždiče, co vytvářel z kostek obrazce na chodnících. Bydlel s babičkou, později i s námi v Podskalí, kde se plavily vory, jezdilo na pramici a chytaly se náramné ryby. Zpívaly se písničky a hrálo divadlo. Občas v hospodě ve Vojtěšské ulici „koncertoval“ i můj strýc, vynikající klavírista a debatoval s příchozími umělci a novináři. Chodil tam i Egon Erwin Kisch a František Sarauer.

Žila jsem v podnětném prostředí. Už ve čtyřech letech jsem tančila u primabaleríny Zabilové, hrála v Národním divadle ve Furiantech a taky v Nedbalově hře „Z pohádky do pohádky“. Na prknech, která znamenají svět, jsem se potkávala s divadelními bardy: s Karlem Högreem a Marií Glázrovou. Zvláště milé vzpomínky mám na národní umělkyni paní Naskovou, s kterou jsem sdílela šatnu. Povíдалa mi pohádky a nosila čokoládu, což byl velký luxus, protože byla válka.

Divadelní akademie

Na školu mám nezapomenutelné vzpomínky. Přijali mě na Divadelní akademii v Praze. Bylo nás pět, naším profesorem herectví byl národní umělec Karel Höger. Byl to mimořádný herec, pedagog a charakterní člověk. Když se dozvěděl, že se rozhoduji mezi herectvím a tancem, řekl mi: „Na dvou prdelkách sedět nemůžeš, rozhodni se“. Z lásky a obdivu k němu jsem si zvolila herectví.

Rok před ukončením akademie jsem hostovala v Realistickém divadle. Tehdejší doba nepřála dobrému divadlu ani vkusu diváka, byla syrová až nevkusně realistická. Založili jsme vlastní studentské studio, recitovali básně, připravili pásmo černošské poezie v překladu Karla Čapka a režii Pavla Kohouta a šli s ním do soutěže. Byli jsme mladí a odvážní, přitom se psal rok 1948! Tehdejšímu ministru školství, „dědkovi“ Zdeňku Nejedlému“, se naše vystoupení líbilo, takže nikoho nepřekvapilo, že jsme v soutěži nejen obstáli, ale přímo zvítězili. Čekala nás báječná dvouměsíční dovolená v Jugoslávii za odměnu. A aby radosti nebylo málo, setkaly jsme se zde „my“ devatenáctileté slečny „herečky“ se „lvy salónů“, s hochy ve slušivých poloamerických uniformách. Tam jsem se zamilovala do budoucího manžela, herce Josefa Bulíka.

Za divadlem do Českých Budějovic

Po absolutoriu Divadelní akademie jsem se rozhodovala, kde začnu svou profesní kariéru. Půjdu do Liberce nebo Českých Budějovic? Rozřešil to za mě můj profesor herectví Karel Höger, když řekl, „Do Liberce nechod', tam je dlouho zima“.

Rodiče byli s mou volbou srozuměni. Vzali s sebou i babičku a odstěhovali jsme se na jih. Babička se tu dožila ve zdraví krásných devadesáti devíti let. Cítila se tu dobře stejně jako já. Hrály se nádherné hry, byli jsme mladí a byla jsem obsazovaná v mnoha představeních, na která dodnes vzpomínám s nostalgií. Pro mě to bylo nejfantastičtější údobí mého působení v divadle. Už šedesát let nejsem „Pražka, ale Jihočeška“. Šedesát let jsem byla v hlavním

angažmá v jediném divadle, kterému měnili uměleckou tvář vždy nově příchozí ředitelé, režiséři, ale i společenské události a doba, ve které jsme právě žili.

Herecké manželství

Mám herecké manželství. Přiznávám, že italské. Jsme oba temperamentní, proto tak vypadá. Máme se s „Pepou“ Bulíkem rádi, jeden druhého ctíme a potřebujeme. Spojují nás divadelní vzpomínky, rodina i jeho spoluautorství na receptářích. Odvážně konzumuje vše, co uvařím. Věřte, je to hodný a statečný muž.

Dcera Kateřina vystudovala grafickou a keramickou školu v Bechyni. Je výtvarnicí v Malém divadle v Českých Budějovicích. Umělecká profese pokračuje. Mám vnučata i pravnučku a jsem za ně ráda.

Budování malebného domova v České ulici

Bydlíme v malebném starobylém domku v historické části města Českých Budějovic, v České ulici a v blízkosti kláštera vystavěného italskými dělníky v roce 1265. Řemeslnému umu a vynalézavosti dělníků se pokloníte, shlédnete -li třeba naši černou kuchyni ve tvaru koňské hlavy. Vzpomínám si na začátky budování domku. Protože hrozilo sesutí, museli jsme přes noc podepřít nosnou zeď. Zatím, co jsem já na podlaze vařila svíčkovou, herci Klásek, Hardt, Soukup a další míchali beton a zdili celou noc. Jsou to neskutečné vzpomínky. Pak „přišel“ rok 2002, ve kterém nás zalila v době povodně velká voda. V domku jsme měli metr a půl vody. Vše, co bylo uvnitř, se muselo vyhodit, nebo vyměnit. Zkáza. Veškeré úspory, které jsme měli, padly na opravu a renovaci domku, přesto že jsme byli pojištěni.

Když se začalo hrát divadlo v zámecké zahradě

V roce 1959 začalo hrát Jihočeské divadlo v přírodním amfiteátru v Českém Krumlově. Pozoruhodností v divadle bylo otáčivé hlediště. „Točna“ byla tehdy malá a do pohybu ji roztáčela lidská síla. Později se zvětšovala a vylepšovala. Většina sboru byla mladá, měli jsme malé děti a na představení jsme jezdili, jak se dalo. Děti hlídaly většinou herečky, které právě nehrály. Vzájemně jsme si všechny vypomáhaly. „Dnešní“ herci si nedovedou představit, že jsme strávili dva „prázdninové“ měsíce v Českém Krumlově. Každý večer byli na divadle, v červenci hráli jednu hru a v srpnu druhou. Dovolená byla až v září, kdy děti už zase chodily do školy. Takže žádné společné prázdniny a žádné cestování. Milovala jsem divadlo a kvůli němu jsem se naučila mnoha dovednostem, hrát na kytaru, jezdit na koni. Když osm divadelních týdnů skáčete na koni, jako v Shakespearově „Večeru Tříkrálovém“, tělo vás naučí sedět a pomalu i spát na hřbetu koně. O začátcích hraní v Českém Krumlově a zážitcích z divadelního zákulisí, kam lidé nevidí a odkud nic neslyší, píše teď knihu povídek „Po kotníky ve vodě“.

Souznění s přírodou

Někdy po představení, když už bylo pozdě, nebo přšelo, přespávali jsme u kolegy Milana Jedličky v malé prastaré chalupě na břehu Lipenského jezera. Měl tam rybářské pruty a tím to vlastně celé začalo. Vášnivě rybařil stejně jako potom i já. Časně ráno jsme vstali a šli na ryby. Nezapomenu nikdy na první úlovek. Když jsem poprvé ulovila první rybu v tůňce u Ježibabího lesa u naší chalupy, byla jsem ztracená. Byla to předpisově vylovená štika, určitě nejkrásnější ryba na světě. Rybáři a autoři naučných knížek o rybách by žasli se mnou. Nadšení pro přírodu a rybaření mi zůstalo podnes. Vlastníme chalupu bez elektřiny a vody pod soutokem řek Teplé a Studené Vltavy. Tam jsem šťastná, rybařím, vymýšlím recepty a píše své knihy. U vody je mi krásně. Teď, když už špatně chodím a jsme v Českých Budějovicích, rybařím na Sokolském ostrově. Těším se pohledem na tekoucí řeku, víte, že

řeka je každou minutu jiná? Je to živá věc. V loni můj úlovek čítal celkem dvacet dva kaprů a tři štiky. Letos mám úlovky slabší. Ale hlavně, že držím prut!

Miluji rána na Šumavě. Jsem skřivánek a často vidím naše dvě chalupy, jak se vznášejí v modré mlze, která z řeky stoupá. Prosvítající slunce tvoří ve vzduchu stříbrné jiskřičky a krajina pod ním se pomaloučku houpe jako ve snu. Dodnes si živě vybavuji ranní koupel, kdy nahotu mého těla skryla mlha a „konal se zázrak“. Po kolejích neslyšně a nepozorovaně přijížděl šumavský vlak, když náš pes přebíhal trať. Vykřikla jsem „Stůj!“ a přestala dýchat. Šest vagonů naložených po okraj dřevem na okamžik skrylo tělo psa na kolejích. Hlavou mi proběhly nejstrašnější představy. Neměla jsem odvahu vyběhnout do stráně a podívat se, co se stalo. Stal se zázrak! Uprostřed kolejí se choulil náš „zkamenělý“ pes Čenda bez jediné oděrky. Žil. A pak že se zázraky nedějí.

Vzpomínky jsou jediným rájem, ze kterého vás nikdo nemůže vyhnat. Mnohokrát v životě jsem si na tohle moudro vzpomněla, když jsem je ukládala do knížek „Před oponou, za oponou“ a „Rybářské povídky“. Vzpomínky na divadlo a herecké historky oživované při náhodném i plánovaném setkávání s herci a herečkami nejzvučnějších jmen v našem „babinci“ u nás doma nebo na besedách přinášejí radost nejen nám samotným, ale i lidem, kteří nás mají stále v paměti a snad i v srdci. I pro tyto okamžiky je krásné žít a být.

Životní krédo

Moje životní krédo? Co člověk potřebuje k životu? Najíst, napít se, mít dobrou práci a po práci legraci, říkával moudrý Jan Werich. Já bych ještě dodala lásku k lidem. Ve starém Římě zase říkali chléb a hry. Komedianti a herci měli na starosti hry, za které dostali nějaký ten peníz a koupili si chléb. Když první lidé opustili ráj, bylo jim oznámeno, že v potu tváře chléb svůj dobývati budou. A také, že člověk musí pořádně pracovat, aby měl chleba a co na něj.

Ivanka Ruidarová